

[Poul Møller.]

chef for de fejl og mangler, der har vist sig under opbygningsperioden 1949—50.

Dernæst skal jeg gøre nogle bemærkninger om udtalelserne til de kritiserende blade af andre partier end det socialdemokratiske parti. Jeg vil dele det i tre grupper: det faktiske, bedømmelsen og endelig berettigelsen af at skrive disse ting.

Man kan forlange af et blad, at de meddelelser, det giver, er faktisk rigtige. Den højtærede forsvarsminister mente, at det var en falsk fremstilling, der var givet af disse ting. Jeg mener det ikke; jeg tror i og for sig også, at det blev bekræftet gennem den højtærede forsvarsministers tale, at det i det store og hele har været rigtigt, hvad der har stået i dagspressen om de canadiske flyvemaskiner, om den midlertidige forholdsordre, om piloternes afgang og om kommandobunkers i Vedbæk.

Dernæst kan man naturligvis være uenig om bedømmelsen af disse fakta, om man kan laste den højtærede forsvarsminister derfor eller måske med større ret kan laste andre personer indenfor det pågældende ministerium eller måske personer, der tidligere har været ansvarlige for det pågældende ministerium. Her forstår jeg, at den højtærede forsvarsminister er uenig med mig, og det kommer vel ikke overraskende. Jeg tager naturligvis den højtærede ministers bemærkninger til efterretning og vil meget gerne sørge for, at den højtærede forsvarsministers redegørelse på dette område bliver forelagt de læsere, der har haft adgang til at læse de meddelelser, vi har skrevet om sagen.

Må jeg så til slut sige om det tredje problem, nemlig spørgsmålet om pressens berettigelse til overhovedet at drøfte disse emner, at jeg forstod på den højtærede forsvarsminister, at han i sin slutningstale advarede meget stærkt imod at skabe uro om flyvevåbnet ved fortsat presseskriveri. Jeg tror, at det stort set må overlades til pressen at bedømme, hvornår flyvevåbnet giver anledning til uro, og hvornår det ikke giver anledning til uro, og jeg tror, at den højtærede forsvarsminister som gammel tjener i journalistikken vil være enig med mig heri. Man kan se forskelligt på, hvornår det er berettiget at bringe meddelelser i pressen, og hvornår det ikke er berettiget, det må

overlades til den enkelte redaktørs ansvar. Efter erfaringerne fra 1930'erne op til den 9. april 1940 har man senere på mange redaktioner beklaget, at man ikke skrev noget mere om disse forhold, for at befolkningen kunne blive klar over, hvordan de lå. Derfor må hver enkelt redaktion — og jeg for mit vedkommende — tage sit ansvar for de oplysninger, der kommer til at stå i et blad; sit ansvar for, hvorvidt man bør skrive dem eller ikke; men i det store og hele må det afgørende være, at befolkningen, hvis ikke tungtvejende grunde taler imod det, får oplysninger om offentlige forhold.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): De replikker, som nu er givet i anden omgang, kan ikke, såvidt jeg kan se, give mig anledning til at forlænge denne meningsudveksling eller denne gensidige fremhævelse af synspunkter omkring den udenrigspolitiske situation.

Jeg føler blot trang til at gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Jeg fandt, at jeg havde ret til at svare det ærede medlem, som jeg gjorde, efter den måde, hvorpå det ærede medlem lagde op. Men vore temperamenter kan jo være vidt forskellige; jeg forstår, det ærede medlem mener, at de er det. Det ærede medlem fremhævede som en af mine ubehagelige egenskaber, at jeg havde lyst til at give andre karakter. Jeg synes, at den bemærkning havde stået godt, hvis ikke det ærede medlem var fulgt efter og havde givet mig karakter, hvis han ikke umiddelbart efter havde fortalt mig, hvilke dårlige egenskaber jeg på enkelte punkter havde; det ærede medlem havde aldrig gjort noget tilsvarende og ville heller aldrig gøre det. Jeg skal ikke minde om fortidige bemærkninger; men jeg erindrer, at det ærede medlem en gang imellem har sagt om det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at han var en mand, som altid følte sig selvbestaltet i henseende til at have visse moralske synspunkter o. lign. Det er en slags karaktergivning, ærede medlem. Lad det nu være, men hvis det ærede medlem vil karakterisere en halv times redegørelse her i en — må jeg have lov at sige — tilfældig situation, sådan som han gjorde, hvis han vil betegne den som et uegnet grundlag for en debat her i tinget og med vege og vage historier, må det